

Μήνυμα του Μητροπολίτη Μεσογαίας για τη Σαρακοστή των Χριστουγέννων

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής](#)

Για την αρετή της ταπείνωσης κάνει λόγο, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος](#) στο μήνυμά του για τη [Σαρακοστή των Χριστουγέννων](#).

«Όταν ή ψυχή μας ταπεινώνεται, όταν μπορεί να δακρύσει για την ανεπάρκειά της και να την αποδεχθεί εν ειρήνη, τότε πιό εύκολα μπορεί να στραφεί και να ζητήσει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Όταν δὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἔρχεται, τότε ἡ ἐμπειρία τῆς ἐσωτερικῆς μεταμορφώσεως ἀρχίζει νὰ γίνεται ἡ νέα, ἡ «καινή», πραγματικότητα. Ποιά εἶναι αὕτη ἡ πραγματικότητα; Εἶναι ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἀνακλάσεις Του· εἶναι ὅ,τι Αὐτὸν θυμίζει καὶ ὅ,τι ἀπὸ Αὐτὸν προέρχεται. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὢν· Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀληθινὴ πραγματικότητα. Δὲν εἶναι ἡ πραγματικότητα τὰ πάθη μας, οὔτε οἱ ἀδυναμίες μας. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴ νοσηρὴ πραγματικότητα ἐνόσω μένουμε κολλημένοι σ' αὐτά. Ὅλος μας ὅμως ὁ σκοπός, ὅλος μας ὁ στόχος, ὅλος ὁ ἀγώνας εἶναι νὰ ἐντοπίσουμε τὰ πάθη μας καὶ ταπεινούμενοι ἐνώπιον τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ νὰ ζητήσουμε τὴ δική Του ἐνέργεια μέσα μας, ὥστε πλέον νὰ μὴν ἐνεργοῦνται

αὐτά, ἀλλὰ νὰ ἐνεργεῖται ἡ χάρις Του», αναφέρει χαρακτηριστικά.

Αναλυτικά το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου για τη Σαρακοστή των Χριστουγέννων:

Ἡ ἐποχή μας εἶναι πολὺ γνωσιολογική· θὰ ἔλεγα γνωσιο-κρατική καὶ ὀρθολογιστική, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑπερτονίζει τὴ διανοητικὴ λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν ὅμως κανεὶς εἶναι εἰλικρινὴς μὲ τὸν ἑαυτό του, τότε βλέπει τὴν ἀνεπάρκεια αὐτοῦ τοῦ ὀρθολογιστικοῦ μονολιθισμοῦ μέσα του. Βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρει τίποτα. Τὸ μυαλὸ εἶναι πολὺ στενὸ γιὰ νὰ χωρέσει τὰ μεγάλα. Ἄν μποροῦσα νὰ χρησιμοποιοῦσα ἓνα παράδειγμα, θὰ ἔλεγα ὅτι παίζει τὸν ρόλο τοῦ ἐκτυπωτῆ.

Ἡ εἴσοδος καὶ ἡ ἀνάλυση τῶν πνευματικῶν μηνυμάτων γίνεται μέσα στὴν καρδιά. Ὁ χῶρος τῆς καρδιᾶς εἶναι πολὺ εὐρύτερος καὶ ἔχει πολὺ περισσότερὴ δυνατότητα ἀπὸ τὴ σκέψη. Ἡ σκέψη ὑπάρχει κυρίως γιὰ νὰ ἐκφράζει καὶ γιὰ νὰ συνυπουργεῖ στὸ ἔργο τῆς καρδιᾶς. Φανταστεῖτε σὲ μιὰ κοινωνία, στὴν ὁποία ἀκόμα καὶ τὰ συναισθήματά μας διανοητικο-ποιοῦνται, νὰ μπορεῖ κάποιος νὰ σκέφτεται μὲ τὴν καρδιά. Νὰ συλλαμ-βάνει τὰ μηνύματα κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιά του. Τὸ ἐντυπωσιακὸ δὲ εἶναι ὅτι αὐτὸ δὲν ἀναφέρεται μόνο στὰ πνευματικά. Θὰ ἔλεγα ὅτι ἰσχύει ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ ἐπιστημονικά. Ἡ καλὴ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα δὲν βασίζεται τόσο στὴν ὁξύνοια ὅσο στὴ διαίσθηση.

Σίγουρα μὲ μιὰ στενὴ ὀρθολογιστικὴ ἀντίληψη αὐτὰ δὲν γίνονται κατανοητά, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία λέει ὅτι τὰ μυστήρια ὑπερβαίνουν τὴν ἱκανότητα τῆς σκέψης. Μυστήριο εἶναι κάτι τὸ ὁποῖο ξεπερνᾷ τὰ ἀντιληπτικὰ ὅρια καὶ μέτρα τοῦ ἀνθρώ-που. Ὅταν ὅμως κανεὶς ταπεινώνεται μπροστὰ στὸ μυστήριο, τὸ πλησιάζει περισσότερο καὶ τὸ προσεγγίζει. Καὶ ἐνῶ τὸ γνωρίζει, αἰσθάνεται ὅτι διευρύνεται ὁ χῶρος τοῦ ἀγνώστου. Δὲν περιορίζεται τὸ ἄγνωστο· γι' αὐτὸ καὶ δὲν μικραίνει τὸ μυστήριο. Ἡ λογικὴ τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἀγαπᾷ τὸ μυστήριο· δὲν τὸ φοβᾶται. Εἶναι τὸ ἔξω ἀπὸ μᾶς, εἶναι τὸ πέραν ἀπὸ μᾶς. Εἶναι αὐτὸ ποὺ μᾶς ὑποψιάζει καὶ μᾶς ἐλκύει στὴν ἄλλου εἴδους ζωὴ.

Ἡ κατανόηση τοῦ μυστηρίου ὑπερβαίνει κάθε δυνατότητα διανοητικὴ. Προσπαθεῖς νὰ τὸ καταλάβεις καὶ δὲν μπορεῖς. Ταπεινώνεσαι καὶ σοῦ ἀποκαλύπτεται. Αὕτῃ δὲ ἡ ἀπο-κά-λυψη εἶναι τόσο δυνατὴ, ποὺ ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ πίστη, ὡς ὁδὸς γνώσεως εἶναι πληρέστερη καὶ ἐπαρκέστερη ἀπὸ τὴ σκέψη.

Ὅταν ἡ ψυχὴ μας ταπεινώνεται, ὅταν μπορεῖ νὰ δακρύσει γιὰ τὴν ἀνεπάρκειά της καὶ νὰ τὴν ἀποδεχθεῖ ἐν εἰρήνῃ, τότε πιὸ εὐκόλα μπορεῖ νὰ στραφεῖ καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὅταν δὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἔρχεται, τότε ἡ ἐμπειρία τῆς

έσωτερικῆς μεταμορφώσεως ἀρχίζει νὰ γίνεται ἡ νέα, ἡ «καινή», πραγματικότητα.

Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ πραγματικότητα; Εἶναι ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἀνακλάσεις Του· εἶναι ὅ,τι Αὐτὸν θυμίζει καὶ ὅ,τι ἀπὸ Αὐτὸν προέρχεται. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὢν· Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀληθινὴ πραγματικότητα. Δὲν εἶναι ἡ πραγματικότητα τὰ πάθη μας, οὔτε οἱ ἀδυναμίες μας. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴ νοσηρὴν πραγματικότητα ἐνόσω μένουμε κολλημένοι σ' αὐτά. Ὅλος μας ὅμως ὁ σκοπός, ὅλος μας ὁ στόχος, ὅλος ὁ ἀγώνας εἶναι νὰ ἐντοπίσουμε τὰ πάθη μας καὶ ταπεινούμενοι ἐνώπιον τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ νὰ ζητήσουμε τὴ δική Του ἐνέργεια μέσα μας, ὥστε πλέον νὰ μὴν ἐνεργοῦνται αὐτά, ἀλλὰ νὰ ἐνεργεῖται ἡ χάρις Του.